

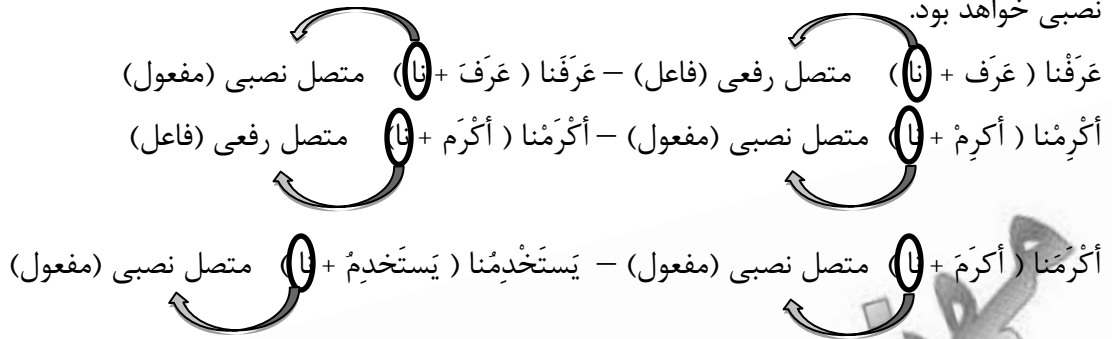
❖ **ضمیر** : اسمی است که در جمله جایگزین اسمهای دیگر می شود و از تکرار آنها جلوگیری می کند.

	هُوَ	هُنَّ	هُمَا	هُنَّ	هُنَّ	متفصل	انواع ضمیر
رفعی	هُمَا	هُنَّ	هُمَا	هُنَّ	هُنَّ		
مبتدا ↔ مرفوع							
نصبی	إِيَّاهُ	إِيَّاهُنَّ	إِيَّاهُمَا	إِيَّاهُنَّ	إِيَّاهُنَّ		
	إِيَّاهُ	إِيَّاهُنَّ	إِيَّاهُمَا	إِيَّاهُنَّ	إِيَّاهُنَّ		
مفعول به ↔ منصوب							
رفعی	ضمیری که در صرف فعل موجود و در صورت وجود در فعل معلوم نقش فاعل، در فعل مجهول نقش نائب فاعل و در فعل ناقصه نقش اسم فعل ناقصه را ایفا می کند. مثل فَلَقُوا ← فاعل ، فَلَقُوا ← نائب فاعل ، كانوا ← اسم فعل ناقصه						
متصل	ه	هنا	هنا	هنا	هنا	متصل و جری	
نصبی	ه	هنا	هنا	هنا	هنا		
X							
جری	ضربک ← مفعول نصبی ، کتابک ← مضاف الیه جری ، مینک ← مجرور به مرف جری						

✓ نکات تکمیلی مبحث ضمیر

عَرَفْنَا - عَرَفْنَا : ضمیر "نا" به دو صورت در انتهای فعل ماضی می تواند بکار رود، ممکن است در صرف فعل موجود باشد که در اینصورت آنها را متصل رفعی گوئیم و یا ممکن است بعد از صرف فعل به صورت (X) چسبیده باشد که

در این صورت آن را متصل نصبی گوئیم. اما اگر ضمیر "نا" در انتهای فعل مضارع یا امر آمده باشد قطعاً متصل نصبی خواهد بود.

تذکره! هر گاه بخواهیم تشخیص دهیم که ضمیر (نا) فاعلی است یا مفعولی، ابتدا ضمیر (نا) را از فعل جدا کنید و سپس فعل را بدون (نا) بررسی کنید. اگر فعل بدون (نا) با معنی باشد، یعنی ضمیر (نا) مفعولی بوده و اگر فعل بدون (نا) بی معنی باشد، یعنی ضمیر (نا) فاعلی می باشد.

۲) نون وقایه : هر گاه بخواهیم ضمیر متکلم وحده (ی) را به انتهای یک فعل به عنوان مفعول اضافه کنیم، همواره باید بین فعل و ضمیر متکلم وحده یک (ن) اضافه کنیم، که این (ن) را نون وقایه می نامیم. پس اگر قبل از ضمیر (ی) در انتهای فعل (ن) ببینیم، یعنی ضمیر (ی) مفعول است و اگر قبل از ضمیر (ی) (ن) نبینیم، یعنی (ی) فاعل است.

